

ene og andet Ting. Der er absolut intet kommet ud af det hele, først og fremmest fordi det ærede Medlem og hans Parti fik Lovforslaget affattet saaledes, at det ikke kunde gennemføres uden aldeles overdrejne Ofre for Hartkornet, og saaledes, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller, hvis det alligevel var blevet gennemført, vilde have følt sig overordentlig skuffede over en saadan Lovgivning og nu vilde have ønsket, at de aldrig nogen Sinde havde tilvejebragt den. Er det saa ikke bedre at følge den Vej, man har fulgt andetsteds, hvor man har søgt at forsikre Landbrugets Arbejdere, nemlig at knytte Forsikringen til et bestaaende Arbejdsforhold og faa Arbejderne forsikrede i Overensstemmelse med de Principper, der ere gældende i den Lov, vi allerede have vedtaget, end atter at sætte Fuglene paa Taget og vise, at nu skulle vi have forsikret først hele Landbruget med $\frac{1}{2}$ Million Mennesker og derefter have en almindelig Ulykkesforsikring for det danske Folk — naar det ærede Medlem dog maa vide, at hverken han eller nogen anden evner nogen Sinde at føre enten det ene eller det andet igen! Jeg vil derfor indstændig opfordre det høje Ting til ikke at lytte til den Advarsel, som har rejst sig paa Forhaand mod et Lovforslag, som sætter sig en begrænset Opgave at løse. Jeg forsikrer ærede Medlemmer, at hvis de ikke begrænse sig i den Opgave, de stille sig i denne Henseende, ville de heller ikke naa længere, end det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds og hans Meningsfæller naaede i 1891, nemlig — intet. (*F. Bojsen*: Det er jo afgjort!). Naar det ærede Medlem spørger, hvad det er for en vilkaarlig Grænse, vi have i Loven med Hensyn til Industriens Arbejdere, og siger, at det er en teoretisk Grænse, kan jeg henvise ham til den første og anden Arbejderkommission, til den svenske og norske og til Betænkningerne, som afgaves her i Rigsdagen med Hensyn til Forsikring mod Ulykkestilfælde i de farlige Erhverv, til den Udvikling, som ligger til Grund for hele den europæiske Lovgivning paa det Omraade, nemlig, at det er den professionelle Fare i Industrien, som paakalder og med Rette paakalder Statsmagtens Mellekomst, for at Arbejderne ikke skulle være dem, der alene bære de økonomiske Byrder af Ulykkestilfælde, som skyldes paaviselig farlige Driftsmidler i den Industri, i hvilken de arbejde. Det burde ikke være Genstand for Diskussion her efter saa mange Aars Forløb, paa hvilket Grundlag denne Grænse

er sat. Vi have nemlig aldrig forhandlet paa noget andet Grundlag, og det ærede Medlems og hans Partis og Folketingets Afstemninger i 1891, hvilke heller ikke paa noget som helst andet Grundlag. Kun har man, hvad jeg ikke har noget at indvende imod, villet inddrage Landbruget som ogsaa medførende Erhvervsfare, men man har aldeles ikke lovgivet hverken for det ene eller andet Haandværk, ligesom man heller ikke har stillet noget Forslag derom fra Kommissionens, Rigsdagens eller fra Regeringens Side. I den Henseende er der maaske endogsaa den Gang sat en i Sandhed langt mere vilkaarlig Grænse end den, som den nu vedtagne Lov indeholder, thi denne sidste Grænse hviler paa en virkelig Argumentation og en Grundbetragtning, medens derimod den anden hviler paa Arbejderkommissionens Betragtning om, at da der findes saa meget Landbrug her i Landet, vil man, uagtet den Begrundelse ikke lader sig give for Landbrugets Forsikring, som lader sig give for en Industrieforsikring, og uagtet det ikke var overdraget Kommissionen i Kommissoriet at gøre det, alligevel stille Forslag om en Landbrugs-Ulykkesforsikring, men vel at mærke kun for de Personer, som staa i Arbejdsforhold til en Arbejdsgiver. Det er Kommissionens Forslag, og det var Regeringens oprindelige Forslag. Altsaa kun saadanne Arbejdere i Landbruget, som staa i Arbejdsforhold, enten forbigaaende som for Husmænds Vedkommende eller varigt som for Tyendes eller Landarbejderes Vedkommende, skulde være indbefattede under Forsikringen. Det øvrige blev føjet til paa Rigsdagen, og det blev efter min Opfattelse just det, som bevirkede, at der ikke kom nogen Lovgivning i Stand paa dette Omraade. Derfor ville vi staa os bedre ved at begrænse Opgaven, naar vi komme til en ny Behandling, ogsaa fordi vi da ville være i Overensstemmelse med, hvad der i sin Tid derom har været foreslaaet, og vi ville kunne undgaa de Skær, paa hvilke Sagen tidligere er strandet. Naar nu det ærede Medlem atter vilde blande Understøttelse og Ulykkesforsikring, som om det er det samme, og paastod, at jeg har sagt, at Understøttelse efter Ulykkestilfælde ikke er en Statsopgave, vil jeg sige, at saaledes kan man ikke argumentere. Jeg har udtrykkelig altid erkendt, at Understøttelse er en Statsopgave, men at en almindelig Ulykkesforsikring ikke er nogen Statsopgave, fastholder jeg — det er to ganske forskellige Ting. Det er netop en uhyre